

[Finansministeren.]

tuation, end den havde i en helt anden økonomisk situation i 1974. Jeg synes også, hr. Freddy Madsen glemte, at den eneste begrundelse for den omkostningsdæmpende ydelse er hensynet til konkurrenceevnen og dermed i sidste ende hensynet til beskæftigelsen.

Med hensyn til momsnedsettelsen og det spørgsmål, der blev stillet i den forbindelse både af hr. Freddy Madsen og andre, så skal jeg kort sige, at regeringen har ingen planer om en forlængelse af momsnedsettelsesperioden. Mere har jeg ikke at sige om den ting. Men jeg vil gerne henvise til de mere almindelige bemærkninger, der er gjort i fremsættelsestalen til finanslovsforslaget, gående ud på, at får vi en endnu mere vigende konjunktur, end vi hidtil har regnet med, får vi en større arbejdsløshed, end vi har forudsat, så må man også sige, at der generelt kan være grundlag for på den ene eller den anden facon at føre en mere ekspansiv finanspolitik.

Hr. Freddy Madsen spurgte videre, om regeringen ville forøge kommunernes lånelofter og investeringsrammer. Dertil må jeg sige, at det finder vi ikke, vi at har nogen anledning til at gøre på nuværende tidspunkt. For så vidt vi er bekendt med fra de drøftelser, vi har haft med de kommunale organisationer i løbet af de sidste måneder om disse spørgsmål, så er det ikke sådan, at disse lånelofter og investeringsrammer i dag virker snærende på kommunernes aktiviteter, og skulle der være en og anden kommune, der er kommet i klemme, og som også ud fra en beskæftigelsesmæssig synsvinkel kunne foretage en aktivitetsudvidelse, så har indenrigsministeren en dispensationsmulighed, både for så vidt angår lånelofterne og for så vidt angår investeringsrammerne.

Hr. Wilhjelm stillede for det første en række spørgsmål, som allerede er besvaret, og så bad hr. Wilhjelm om en gentagelse af tidligere erklæringer, som vi har afgivet om, at regeringen var imod asociale besparelser, at vi var imod besparelser, der medfører afskedigelser, og at det var vores synspunkt i de forhandlinger, vi fører. Det kan jeg ganske bekræfte. Af for mig at se temmelig uforklarlige årsager er hr. Wilhjelm også hver gang meget inter-

esseret i at få et svar på, om det nu er bruttobesparelser, vi snakker om, eller det er nettobesparelser, vi snakker om. Jeg kan sige til hr. Wilhjelm, at det er altså nettobesparelser, vi snakker om, men det er lidt forunderligt for mig at iagttage, hvor lystne venstresocialisterne er for at få dette synspunkt understreget. Det er altså sagen, men det kan vel næppe være det svar, der kommer venstresocialisterne allerbedst.

Vi fik ellers det stigende kasseunderskud i en meget dramatisk opsætning fra hr. Wilhjelm's side, hvor han skildrede, hvordan det så ud, jeg tror fra begyndelsen af 1975 og hele vejen igennem, og hvordan de forskellige skøn over kasseunderskuddets størrelse ikke havde holdt stik. Det er jo så rigtigt, som det er blevet sagt, selv om jeg ikke kan huske alle hr. Wilhjelm's tal udenad. Men hvis man så spørger, hvad der er årsagen til disse ændrede skøn for kasseunderskuddet, ja, så er det jo ganske enkelt en konsekvens af den stadig dårligere økonomiske situation, som vi har oplevet den i 1975. Det er et produkt først og fremmest af en stigende arbejdsløshedsunderstøttelse, og det er en virkning af faldende indkomster i kraft af den økonomiske udvikling. Jeg kunne ikke lade være, da jeg hørte hr. Wilhjelm's forelæsning om disse ting, at tænke på et tidligere indlæg fra hr. Wilhjelm i forbindelse med en økonomisk debat, hvor han meget beklagede sig over, at der ikke var en kraftigere automatik, at der ikke var stærkere automatisk virkende konjunktur-stabilisatorer indbygget i vores system. Den redegørelse, som hr. Wilhjelm gav i dag, var en klar illustration af, at sådanne stabilisatorer findes, og at de endog virker meget kraftigt, nemlig således at de meget hurtigt i forbindelse med en forværring af den økonomiske situation også giver et større underskud på statsfinanserne.

Derefter bevægede hr. Wilhjelm sig ind i en stribe af motivfortolkninger, som jeg skal gøre nogle ganske få bemærkninger til. Hele den ekspansive finanspolitik blev i hr. Wilhjelm's indlæg skildret som et forsøg på udelukkende at gavne den private kapital, udelukkende som noget, der skulle gavne den private kapital's produktionsapparat, noget, der udelukkende skulle gavne privatkapitalens omsætning, mens den deraf følgende forbedring af beskæftigelsen, som hr. Wilhjelm